Ч. 111. Четвер 1 червня (19 мая) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З Угорщини. — Побоюване португальского правительства. — З Македониї. — Справа марокканьска. — Альзация і Льотаринґія.

Бувший ческий міністер др. Жачек виголосив на вічу в Берні моравскім промову, приняту гучними оплесками, в котрій подав народну, культурну, господарску і суспільну проґраму і закінчив свою бесіду такими словами: Сего лише таки не научу ся, щоби відречи ся свого переконаня, та уважаю найбільшим злочином, коли мужі, здобувши собі довіріє виборців, не скажуть їм правди в очи. Колиб я навіть знав, що мене на місци зметуть, буду все і всюди голосити правду.

По тій промові майже одноголосно принято кандидатуру дра Жачка.

Угорский сойм радить дальше над буджетом міністерства просьвіти. Позаяк правительству дуже зависить на тім, щоби буджетова провізория була ухвалена в призначенім реченци, засіданя палати будуть продовжені о годину денно.

Міністер гонведів Газай був вчера у Відни і відбув кілька конференций з міністром війни в справі войскових законів.

Вісти про монархістичну революцию в Портуґалії против републики не втихають, хоч доси не прийшло до вибуху. Републиканьский дневник портуґальский подає ті вісти і цілий плян сеї революциї, котрий мав би бути такий:

Монархісти поділили свої боєві сили на три відділи під начальством полковників і капітанів. Войско складає ся з добровольців, оплачуваних по 20 корон денно. Передовсім малоб се войско здобути твердиию Валенция, а відтак міста Опорто і Коімбру, де монархічне войско скріпилоби ся тамошним монархічним населенєм і великою частию правильного войска. Відтак ішов би похід по инших містах краю, а коли би тим способом опановано край, мали би з'єдинені сили монархічні ударити на Лісбону і звести рішаючий бій. Про становище републиканьского правительства запевняє „Secolo“, що правительство не прикладає до сих вістий великого значіня, але є приготовлене боронити републики оружною силою, а републиканьске войско і фльота до того готові. Дорогою на Бадайоз звіщають з Портуґалії, що в краю приготовляють ся поважні події, які мають довести до привернення монархії. Хоч портуґальске правительство удає, мов би нічого собі з того не робило, то всеж пильнує іспаньскої границї, щоби не перепустити через неї монархістів. Численні родини портуґальскі виносять ся за границю, бо сподівають ся вибуху революциї.

Французке міністерство справ заграничних заявило урядово, що не має нічого спільного з оголошенєм марокканьского міністерства справ заграничних, що до протекторату Франциї над Марокком.

Положенє в Македонії представляє ся дуже невідрадно. Хоч молодотурецкий комітет з Монастира заперечував, будьто би між ним а солуньским комітетом були які суперечности, то всеж таки показує ся, що они дійстно є. В Монастири — як доносить „Polit. Korresp.“ — вхопили керму в свої руки крайні живла котрі зовсім не згоджують ся з солуньскими і царгородским комітетом. Майор Нійзібей, „лицар з під Ресни“ втратив вплив. Вправді троха єго ще поважають задля єго давнійших заслуг, однак він тратить що раз більше прихильників. Так само недобрі вигляди полковника Садика-бея в Монастири. Тамошний комітет складає ся переважно з офіцирів, котрі не годять ся з єго поглядами, мов би політика не належала до войска, бо сам Садик-бей займав ся політикою.

Напруженє між християнами а музул-

Яків Бачі.

(Оповіданє з босаньского житя).

I.

Року Божого 1619 або також в 1629 по утечі пророка, обходили Турки в Пятицерквах свій піст Рамазану не аби як весело. Що правда не бракувало у них веселости і давнійшими роками, але тим разом лило ся дороге вино, —хоч і як остро пророк єго заказав—єще більше, бо правовірні мали тим разом три важні причини до особливої веселости. Найперше Бехрам беґ пятицеркового округа, дай єму Боже щастє на віки, на котрого спливали всілякі ласки найвисшого короля, зірвав був найкрасшу цьвітку з цілого округа, Фатиму, одиноку радість Злайстана-паші і як раз днесь давав він знати цілому сьвітови, що став батьком. По друге, як раз днесь, в перший день серпия, полюбило ся „чорнобривому“ Мугамедови, котрому на прозвище Каракаш, славному паші з Буди і укріпителеви стовпів Єго Величества, вробити несподіванку хороброму войску в Пятицерквах і він прислав від давна уже невиплачену воякам їх платню. А третя важна причина тої веселости була та, що проворному Ґейванови Аві удало ся зробити добру орудку. А тота орудка була така, що він двом купцям забрав їх товари, але за то позволив їм завезти їх собі безплатно і на їх власних конях. Рівночасно і Ґейванів товариш Ахмед, прибільшив добичу — не дуже, але все таки трохи — діставши в свої руки десять нужденних угорских гайдуків над берегом Драви, де тоті відважні вояки поназпивавши ся вина, за котре не заплатили, лежали за покотом як неживі.

Отже як тут не веселити ся таким чортівским щастєм?

Коли вечером з високої кріпости вистріл з моздіра оповістив волю, зароїло ся на улицях і загуділо від веселого крику, рядом засьвітили ся на горах веселі огні а служба в знатнїйших домах увивала ся на всї боки, бо сподївано ся гостий. Навіть несьміливі раї відотхнули свобіднїйше, коли побачили, що їх гнобителі веселять ся.

Нашому турецкому сусїдови нїгде не було так добре, як в полудневих сторонах Угорщини. Зайшовши сюди паном, застав він тут все, що нагадувало єму єго вітчину: велику горяч літом, прехороші ночі, звіздисте небо, мов диямантами засіяне, а природа давала сьвіжу воду, але і огнисте вино, той заборонений напиток, котрий мимо того всї любили, як побожний яничар, так і завзята піхота.

— Наш великий пророк—проклятий той, хто в него не вірить—не заказує вина длятого, аби ми єго не пили. Так говорив в своїм смутку Ґейван-аґа, на великій площі перед мошеєю, коли на небі показала ся вечірна зоря, а вояки, котрим хотіло ся пити, поприсїдали коло него, ждучи на єго слово ну тай на єго чарку, котру веселий Босняк Муйо називав ґіяврівскою, бо Ґейван випивав єї зараз аж до дна.

Отже полило ся дороге вино, незадовго роздав ся сьпів і заграла музика; не довго тревало, а по найбільшій части задумчиві Турки стали завертати очима, що позаходили їм вже туманом. Загуділи турецкі барабани, роздали ся вистріли радости, понесли ся веселі крики, цмоканя і цямканя заїдаючих хапчиво вояків, а все то зливало ся в одну якусь дивну гармонію, від котрої правовірні, що так набідували ся через день, забули на все лихо і горе.

А коли они так заїдали та попивали, крикнув нараз хоробрий Муйо: От і Бехрам беґ. — В одній хвили притихла музика, замовкли крики і сьпіви. З тої сторони як кріпость надїхала на площу громадка їздців а попереду Бехрам беґ. Мужчина striкої постави з чорною бородою, сьвітячими очима і орлиним носом. Мав на собі червені шовкові шаравари і зелений дольман з золотими торонками, на голові мав штучно окручений цьвітистий турбан вишитий жовтим шовком, з котрого шмараґдової аґрафи піднимала ся китиця журавлиних пер. З боку побренькувала добра але звичайна собі шабля, єго арабский карий кінь ступав гордо в красно вишиванім наряді, сїдло поблискувало ся від ріжнобарвних плиток, якими було виложене, а уздочка була аж білява від правдивих туркусів. Тай стрій дружини був відповідний до того всего. Коли веселі люди побачили пана міста, повитали єго нїмим поклоном, а він зліз з коня, приступив до Ґейванової громади та промовив до неї. Від тої великої чести добрий аґа аж не знав, що з ним дїє ся і почав говорити:

маньским населенєм у вілєті монастирскім доволі значне, а хоч діяльність ватаг не прибрала широких розмірів, то все таки побоюють ся там поважних подій. Особливо в повіті Блори ні панує велике роздратоване між населенєм задля численних убийств, за котрі нікого не покарано.

Так само у вілєтах Куманово і Скопле відносини невідрадні. Населенє там ліпше уоружене як перше і огірчене рівнодушностию правительства для домагань населення. Прилюдна безпечність дуже непевна, протягом тиждня виконано 5 убийств а сім людий поранено, а все те стало ся наслідком політичних причин.

Альзация і Льотаринґія одержала рівне право виборче. Німецкий парлямент ухвалив для тих країв конституцию великою більшостию на основі начерку комісиї против консервативних голосів. Відтак ухвалив парлямент закон про виборчу ординацию всіми голосами против голосів консерватистів. Тим способом конституцийне питанє Альзациї і Льотаринґії рішене і ті краї будуть повноважними членами Німеччини, а розлад між населенєм сих країв і старих німецких помало вирівнає ся. Велику заслугу положив тут німецкий центр, піддержуючи домаганя населення Альзациї і Льотаринґії супротив вузкоглядности первістного начерку, хоч не виходив поза межі осяжного, щоби не попсувати доброго домаганем чогось ще ліпшого. Так само канцлєр мимо рішучого опору консерватистів віднїс ся прихильно до домаганя населення.

Новинки.

Львів, 31 мая 1911.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував радника скарбу Едварда Новачиньского старшим радником скарбу в етаті департаменту рахункового Міністерства скарбу. — П. Міністер справедливости переніс судию Зиґм. Обуховича з Мединичі до Снятина.

— **Є. Е. п. Намістник** др. Михаіл Бобржиньский повернув вчера до Львова.

— **П. Прокуратор скарбу** др. Кароль Енґель виїхав в справах урядових на кілька днів до Відня.

— **Зміни и командах войскових в Перемишли.** Ґенерал-поручник Іван Теркулїя, комендант кріпости в Перемишли перенесений на власну просьбу в сталий стан спочинку і одержав при тій нагоді достоїнство тайного радника. — Ґенерал-поручник Герман Колярд, командант 24 дивізиї піхоти іменований комендантом кріпости в Перемишли. — Ґенерал-майор Іван Фабріціі, командант 26 бригади піхоти кр. оборони іменований командантом 45 дивізиї піхоти кр. оборони в Перемишли а ґен.-майор Альфред Раффай командантом 24 дивізиї піхоти в Перемишли.

— **Недуга Є. Е. Вп. Митрополита.** Стан здоровля Є. Е. Митрополита ґр. Шептицкого поліпшає ся постепенно і не дає причини до нїякої обави. ВПреосьв. Владика набавив ся теперішної недуги в наслїдок ревного сповнюваня обовязків свого званя. Виїхавши на відпуст до монастиря ОО. Василиян в Крехові сповідав там вірних мимо незвичайно поганої погоди і перестудившись набавив ся інфлюенци, котра прибрала була досить грізну форму. Тепер она вже уступає і як сказано нема причини до обави.

— **Траґічна смерть** сумом вкрила дім дра Теофіля Кормоша звістного і загально поважаного адвоката, директора рускої каси задаткової „Віра“, патриота і орґанізатора Перемисчини. В недїлю по полудни дня 28 с. м. розійшла ся по місті і поруш́ила до глубини всіх жителів чутка, що син дра Кормоша Стефан Гнат дв. ім. Кормош, матурист літ 19 їдучи на ровері ул. Бушковицкою впав нараз з ровера і погиб на місци. Завізваний на поміч лікар сконстатував лиш смерть в наслїдок пораженя серця спричиненого серцевою недугою. Покійник яко вельми даровитий і музикальний молодець був окрасою перемискої рускої ґімназиї і проводирем між своїми товаришами у всїх справах, в котрих проявляють ся найблагороднїйші змаганя молодечої душі. За кілька днів мав він сїдати до матури. Можна собі подумати яке горе, яка розпука опанували родичів, котрих навіть під ту хвилю не було дома, бо виїхали були на село на вість, що неумолима смерть так нагло підкосила молоденьке житє їх сина. Нехайже в тім горю бодай то буде їм хоч маленькою відрадою, що з ними сочувствують не лиш їх свояки і близші знакомі але й весь загал Русинів-Українців, котрий в покійнику стратив члена повного як найкрасших надій. Нехайже покійникови рідна єго земля буде пером!

— **Руский народний театр в Снятині.** Саля „Сокола“. Початок о год. 8 вечером.

В четвер, дня 1 червня „Вій“, фантастична оперета в 4 діях Гоголя.

В суботу, дня 3 червня „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ п. Лопатиньскої.

В неділю, дня 4 мая „Ой не ходи Грицю на вечерниці“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

— **Руска Бурса** реміснично - промислова у Львові, ул. Ходоровского 3, помістить у львівских реміснинків за малою доплатою 4 хлопців у шлюсарів, а без доплати 2 у столярів, 1 у коваля і 1 у стельмаха. Хлопці мають мати укінчених 14 літ, свідоцтво з 4-ої кляси народної школи і бути здорові. Дальше мають мати два убраня, одно до виходу а друге до робітнї, 4 сорочки і ногавиць і 2 парі чобіт. Неостемпльовані поданя з долученем свідоцтва 4 кл. належить вносити на адресу Ремісничої Бурси, Львів, ул. Ходоровского 3.

— **Ліцитация.** Дня 7 червня 1911 о год. 9 відбуде ся з маґазинах товарових стациї Ярослав публична ліцитация невідобраних товарів, як горівки, розолїси, кава, цукорки, оріхи, оцет, мило, сірники, машина до шитя, машини рільничі, начиня бляшані, товари блаватні, скіра, скла, зелїзо і т. п.

— **В Лопушанах** зборівского повіта, відбуде ся дня 4 червня торжественне відкритє ювилейної читальні „Просьвіти“ ім. Тараса Шевченка. На се торжество запрошує комітет всїх Впов. Сусідів-Українців.

† **Катерина Дубинова**, вдова по бл. памяти Йосифі Дубині, народнім учителю, упокоїла ся в Дашаві коло Стрия, дня 15 мая в 72-ім році житя. Покійний муж бл. п. Катерини за єї згодою записав цілу свою реальність, складаючу ся з хати, сїножати і поля вартости 10.000 корон на институцию „Рускої Бурси“ в Стрию, полишаючи вдові лише доживотє. „Руска Бурса“ вислала тому на похорон свою делеґацию зложену з 3 членів виділу і учеників бурсаків, а в імени бурси промовив красноріпчиво о. проф. Николяй Ґалянт над гробом покійної меценатки, патриотки.

— **Гради і зливи.** В днях 18 до 21 с. м. навістили Гусятинщину і Скалатщину страшні гради і зливи. Град падав двома наворотами, а злива тревала три години. Всї засіви знищені до тла. Чого не знищив град того дня, се докінчив град дня 21 с. м. Того дня упав також снїг. Підчас зливи троє людий утопило ся задля повени. — Дня 19 с. м. пополудни навістив град і велика злива Стінку коло Раштавців, скалатского повіта а з малого рова зробила ся нараз така ріка, що в нїй о мало не утопило ся двоє дітий. Того дня прийшло було двоє

— Найкрасший образе всіх великодушних емірів, підпоро всїх знатних вельмож, могучий властителю слави і краси, санджакбеґу пятицерковного округа, на котрий спливає щедра ласка найвисшого короля!

— Буде з тебе Ґайване! — перебив єму беґ — я не того тут прийшов, хочу лиш побачити, як вам жиє ся, моїм вірним слугам.

— Сім головних звізд повертає ся на небеснім зводї, через котрі Аллах зсилає щастє на людий, а найкрасшою є сходяча, як рано так вечером...

— Та бо Ґайване, чи ти вже не знаєш нічого, лиш наводити слова з корану?... Я чув, що ти добре зорудував... Я люблю хоробрих мужів.

— В твоїй тїни ласкавий беґу всім нам добре, нам негідним рабам, єдиного правдивого Аллаха!

— А деж Ахмед? — спитав Бехрам і повів очима по громаді.

— Онтам, пане, в присінку мошеї — відозвав ся Муйо з помежи гурту.

— Ходіть, виглядаймо єго — сказав беґ і дав знак своїй дружинї.

Мошея, то красний будинок, з високою банею, єї оба високі тоненькі мінарети підносять ся сьміло до неба. Єї лиш що недавно скінчили. Якийсь засудженний на смерть купець з Осека хотїв, аби єму подарувати житє, і обіцяв ся беґови зрадити великий скарб. Оба додержали слова: купцеви дарували житє, а правовірні могли від тепер молити ся в новій мошеї. В мошеї сходять ся всїлякі люди, і ті що торгують кіньми, і ті що продають людий, свояки, що позивають ся, батьки, що мають доньки на віддане, ворожки, пекарі, різники, крамарі і шевцї. Днесь в день посту розсів ся там Ахмед зі своїми людьми і десятьма зловленими гайдуками, котрі обдерті і намагені скулили ся в якімсь темнім кутку.

Підчас коли Ґейванова громада викрикувала з радости, Ахмеда сидїла тихенько. Ахмед сам сидїв у витертій свитині загнувши ноги під себе і пакав раз по раз цибух, з чого єго приятелї справедливо догадували ся, що він чогось дуже гнївний. Ахмед був таки з Пятицерков родом. Єго мати була з Угорщини, а він сам говорив добре по мадярски. Малим хлопцем, вибирав разом з своїми товаришами вороняч́і гнїзда, пізнїйше крав грозна виноград, а вже в дванайцятім році належав до ватаги розбійників, котрої ватажко посивівши в розбоях заповів молодому соколови велику будучність. Єго отець, яко честний музулманин держав ся засади, що темнота є ганьбою і лиш осел нею вдоволить ся, отже посилає єго, многонадійного сина до магометаньскої школи, де богоугодні учителї учили непосидюще молоде поколінє. Але Ахмедуньо не много штаняв витер на шкільній лавці і волїв бути волоцюгою. Аж в десять літ по тім, побачив знову свою вітчину. Єго приятелї розповідали, що він чудеса доказував та перейшов цілий сьвіт, о скільско люди єго знають. Чи то правда того не знати; але то річ певна, що він вернувши домів, осів в опустілій батьківскій хатї і жив якось з ласки сусідів. Бехрам-беґ може то собі уважати за заслугу, що молодому мужчинї, котрого з єго зрослими бровами, очами, як у кота, червоною як грань бородою, видутими грудьми і ногами кривими як шаблї, уважано за дуже красного, дав якесь занятє, зробивши єго начальником одної ватаги розбійників або башібозжуків.

Ай, тожто було житє тих башібожуків і горлорізів! Правда по і тяжке. Вільні, як орли, серце повне відваги, мошонка порожна. Знали лиш два роди людий: таких, що щось мають і таких, що нїчо не мають. Люди першого рода були їх природними ворогами, бо їх ремеслом було, кождому, що має грошї і статок, жінку або діти, всьо забирати. Для них було то також всьо одно, чи они мали показати свою штуку на правовірних, чи на невірних „псах“. Коли їм попадуть в руки правовірні, ну, то недобровільна милостиня дістане ся в добрі руки — їм бідакам прецінь такий пан, як султан, лихо платить, хоч він богач, — колиж дасть єн вхопити якогось невірного, тодї то богоугодне діло. І так чоловік чоловіком. Они не питають, чи хтось такий або сякий, чи єго Бог сотворив Сербом чи Мадяром, аби він лиш смерти не бояв ся. Кому за мало єдиного Бога з єго великим пророком, то нехай собі вірить і в трех. Але служити може лише одному панови: то султан, дай му Боже як найдовший вік прожити.

(Дальше буде).

дітний брат і сестра, 16-літний Михайло і 12-літна Рузя Шенґери, сироти з Бірок малих і принесли своїм братям, що служать в дворі в Стінці обід. Діти не зважаючи на зливу пустились назад домів. В дорозі до Бірок мусїли переходити через малий місток на рові. Задлятого, що вода плила вже верх містка, не виділи куди ідуть і замість вийти на місток, впали у воду, котра вже почала їх нести. Та й була би їх занесла до ріки як би не селянин Мирон Осьвіцимский, котрий побачивши случайно, вхопив довгу жердку і побіг дітий ратувати. За хвильку удало ся ему дійстно виратувати діти від утоплення. Коли потапаючих витягнено з води, они все ще так сильно держали ся за руки, що не можна було їх розлучити, так були пальцї корчево затиснені.

— **Аґітация виборча закровавленою сорочкою.** Дві недїлї тому назад доносили ми, що в Бекеш-Чаба на Угорщині два братя Ґабро і Андрій Челїньскі, сини бувшого секретаря державного убили посла Ахіма з мести, що той виступав дуже остро против їх батька в ґазеті. Отже в згаданій місцевости мають відбути ся вибори посла на місце убитого Ахіма і в понедїлок відбувало ся там в сїй справі велике віче селян. На віче прибула також вдовиця убитого, котра привезла з собою закровавлену сорочку свого мужа і держачи еї в руках виголосила довшу бесїду, в котрій взивала виборців, щоби голосували на Хрістоффія, автора проекту загального голосовання, покликуючись на то, що було то бажанем еї мужа, щоби Хрістоффі увійшов до парляменту.

— **Оселя „Шевченко“.** Видко, що вірні сини України хоч би й в найдальшій закутинї сьвіта старають ся як можуть почтити память свого великого поета, котрий своїми творами пробудив їх до нового народного житя. Як тепер показує ся, то на далекім Сході в сторонах Харбіна есть навіть якась лісна оселя, що назмває ся „Шевченко“, а котру без сумнїву оснували вірні дїти України, котрих певно якась важка доля закинула аж в ті сторони. Отже тепер доносять з Харбіна, що на оселю Шевченко напала сими днями ватага Хунхузів зложена з яких 100 осіб і підчас сего нападу згинув один офіцир а один вояк був зранений.

Телеґрами.

Прага 31 мая. Вчера вечером відбули ся збори чеських лікарів, на котрих уложено їх жадання ставлені до парляменту. До жадань лікарів прилучили ся й професори та домагають ся другого ческого університету і поліпшення платнї професорів.

Токіо 31 мая. Пожежа лїсів в Гокаідо не ширить ся в наслідок зливних дощів.

Париж 31 мая. На льокальній зелїзници межи Альбі а Валянс д'Альбіґоа стовкнув ся поїзд везучий путників а між ними богато дівчат з другим поїздом. Трое дївчат згинуло, а 15 есть тяжко ранених.

Ню-Йорк 31 мая. В Чолюла в Мехіку (Пуебля) вибухли розрухи. 40 осіб убито, склепи, будинки державні і приватні обрабовано. Товпа управляе містом і підпалює. Місту грозить цїлковите знищене.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа У Львові.

дня 30-го мая:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	114·0	до	11·60
Жито	7·40	„	7·60
Овес	8·30	„	8 40
Ячмінь пашний	8·30	„	8·60
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	8·—	„	8·30
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70·—	„	85·—
Конюшина біла	80·—	„	95·—
Конюшина шведска	65·—	„	75·—
Тимотка	50·—	„	65·—

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цікава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до кидання і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляе знаменито думане і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбуджене патриотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, як другі в сьвіті,
Засияли у просьвітї,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли“.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{22}, 5^{50}, 7^{30}, **9,** 10^{15}, **1**^{30}, **2,** 5·48, 7^{15}†) **8**·^{25}, 9^{50}.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10,** 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.
†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6**^{26}, 9^{34}
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.
З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.
З Яворова: 8·15, 4·30.
З Підгаєць: 11·15, 10·20.
З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55,** 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·**35, 3·40, **8·**22, 8·45, **2·**30§), **2·**45, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·**00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·**18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·**50, 6·10, **9·**15, 9·37, **2·**20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.
До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33,** 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Надопала. (Телефона ч. 527)